

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 26Co/31/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123224332
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavol Pilek
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2026:6123224332.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Pileka a členov senátu JUDr. Romana Greguša a JUDr. Mareka Olekšáka, v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. D. E. XXX, zastúpený: SBP legal services, s.r.o., so sídlom Polárna 3245/8, Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 56 708 475, proti žalovanej: A. B. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G. H. XXXX/XX, I., zastúpená: F. E. J., K., bytom J. XXX/X, E., o zaplatenie 20.000,-- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Komárno č. k. 8C/43/2023 – 381 zo dňa 26. marca 2025, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Komárno č. k. 8C/43/2023 - 381 zo dňa 26. marca 2025 potvrdzuje.

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanej náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % na účet právneho zástupcu žalovanej do 3 dní od doručenia rozhodnutia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobou zo dňa 31.01.2023, ktorú zmenil dňa 23.10.2024 sa žalobca domáhal, aby súd žalovanú zaviazal zaplatiť mu sumu 20.000,-- eur spolu s úrokom z omeškania. Uviedol, že so žalovanou uzatvorili manželstvo dňa 16.08.2018 a dňa 31.03.2022 ich manželstvo zaniklo rozvodom, na základe rozsudku Okresného súdu v Komárne sp. zn. 11Pc/44/2021, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 19.04.2022.

Žalobu žalobca odôvodnil tým, že on a žalovaná uzatvorili dňa 06.05.2022 Dohodu o usporiadaní vzájomných práv a povinností (ďalej len "Dohoda"), žalobca je v Dohode označený ako účastník II. a žalovaná je v Dohode označená ako účastník I.

V čl. III. ods. iv) Dohody sa žalobca so žalovanou dohodli, že žalovaná nebude iniciovať alebo viesť zverejnenie informácie na sociálnych sieťach akýmkoľvek spôsobom súvisiace so spolužitím, manželstvom, rozvodom so žalobcom. Žalobca mal so žalovanou zlú skúsenosť so zverejňovaním nepravd o jeho osobe na sociálnych sieťach už vo februári 2022, kedy sa žalovaná prvýkrát snažila očierniť jeho osobu a poškodiť jeho dobrú povesť a meno. Vzhľadom k uvedenému, sa žalobca so žalovanou pri uzatváraní Dohody dohodli, že svoje spolužitie, manželstvo a rozvod nebudú "prepierať verejne" vzhľadom k nedôstojnosti takéhoto konania pre oboch zúčastnených, čo žalobca dodržal, ale žalovaná túto dohodu porušila. Porušenie tejto povinnosti je v zmysle Dohody sankcionované zmluvnou pokutou vo výške 20.000,-- eur.

Žalovaná však predmetnú povinnosť nezverejňovania akýchkoľvek informácií súvisiacich s manželstvom a spolužitím so žalobcom porušila, keďže zverejnila 08.01.2023 na svojom instagramovom účte (sociálnej sieti), nepravdivú informáciu týkajúcu sa žalobcu a ich spoločného života, a to, že žalobca je "tyran" a "manipulátor", "rozrazil jej hlavu lampou", čím inak hovorí: "ja ťa zabijem". Žalovaná mala svoju povinnosť podľa Dohody porušiť tým, že na sociálnej sieti Instagram mala zverejniť obrazové a obrazovo-zvukové záznamy o spolužití a manželstve sporových strán. Aj to, že žalobca je tyran a manipulátor, rozrazil jej hlavu lampou alebo hovoril slovami „ja ťa zabijem“, ktoré záznamy majú poškodzovať dobré meno a povesť žalobcu.

3. Žalovaná uviedla, že medzi sporovými stranami došlo dňa 06.05.2022 k uzatvoreniu Dohody v súlade s príslušnými ustanoveniami, v ktorej sa strany medzi sebou o. i. dohodli, že neinicujú a nevedú priamo, alebo nepriamo zverejnenie informácie v masovokomunikačných prostriedkoch a na sociálnych sieťach akýmkoľvek spôsobom súvisiace so spolužitím, manželstvom a rozvodom medzi sporovými stranami ako stranami Dohody a ani takéto zverejnenie nebudú iniciovať a viesť.

S tvrdeniami žalobcu nesúhlasila, uviedla, že na svojom účte na sociálnej sieti Instagram zverejnila informácie s účelom, že má záujem sa angažovať v oblasti pomoci ľuďom, ktorí utrpeli akúkoľvek formu násillia, a to či už fyzické alebo psychické. Je prirodzené, že všetko čo žalovaná na svojom účte na sociálnej sieti Instagram zverejnila je pravdivé a vyplýva z jej vlastnej osobnej skúsenosti, avšak nikde na žiadnom zázname nebolo uvedené meno žalobcu alebo, že to, o čom sa žalovaná na týchto záznamoch zmieňuje, spôsobil žalobca. Žalovaná sa zmieňovala o tom, čo v živote zažila, nikde však nekonštatovala, že to bolo počas spolužitia a/alebo v manželstve so žalobcom a nikde a nikdy žalovaná nikomu neuviedla, že by k nej mal byť násilný žalobca.

Žalovaná mala vo svojom živote po svojom boku v rôznych etapách svojho života rôznych priateľov a životných partnerov a bohužiaľ, priateľstvá či spolužitia a manželstvá s nimi (žalobca bol už druhým manželom žalovanej) neboli vždy šťastné a radostné, ale boli aj plné nezhôd, nenávisti a násillia.

Účelom všetkého čo v tejto spojitosti žalovaná na svojom účte na sociálnej sieti Instagram zverejnila, bolo poukázať na v spoločnosti prítomné fyzické a psychické násillie, páchané v tichosti v domácnostiach na ženách i mužoch, a to rôznymi osobnosťami páchatel'ov; za žiadnych okolností nešlo o zverejňovanie informácií o spolužití a/alebo manželstve žalovanej so žalobcom.

4. Súd vo veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 8C/43/2023 - 104 zo dňa 11.12.2023 a žalobu zamietol. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca. Krajský súd v Nitre uznesením sp. zn. 26Co/26/2024 - 217 zo dňa 13.06.2024 rozsudok Okresného súdu Komárno sp. zn. 8C/43/2023 zrušil a vrátil na ďalšie konanie, v ktorom bude jeho úlohou vec znovu prejednať a rozhodnúť, pričom sa súd prvej inštancie v novom rozhodnutí musí vysporiadať s relevantnou argumentáciou účastníkov konania. Uviedol, že súd prvej inštancie posúdil rozhodujúcu časť dohody o usporiadaní vzájomných práv a povinností, uzavretej medzi účastníkmi ako absolútne neplatnú bez toho, aby sa zaoberal testom proporcionality (čl. 16 ods. 1 a čl. 26 Ústavy SR), resp. aby posúdil primeranosť a vyváženosť úpravy vzájomných práv a povinností, a aby predmetnú zmluvu posúdil v súlade s princípmi zmluvnej slobody a voľnosti vstupovať do záväzkových vzťahov aj s takým obsahom, ktorým slobodne zmluvná strana na seba prijíma záväzok znamenajúci pre ňu „obmedzenie“ jej základných práv. Vzhľadom na skutočnosť, že súd prvej inštancie na relevantnú argumentáciu žalobcu dostatočným spôsobom v odôvodnení rozhodnutia nereagoval, zaťažil konanie a rozhodnutie vadou spočívajúcou v porušení práva na spravodlivý proces.

5. Následne súd prvej inštancie vo veci konal, vykonal dokazovanie výpoveďami svedkov, pričom opakovane dospel k záveru, že žaloba žalobcu je nedôvodná, a preto ju zamietol.

6. Svoj výrok súd prvej inštancie odôvodnil nasledujúcimi úvahami:

Súd akceptoval zmluvnú voľnosť strán sporu, posúdil predmetnú zmluvu v súlade s princípmi zmluvnej slobody a voľnosti, avšak mal za to, že bodmi: iv, vi, ix, x Dohody o usporiadaní vzájomných práv a povinností zo dňa 06.05.2022 sa obchádzal zákon, pretože zásah do osobnostných práv oboch strán sporu upravuje § 11 OZ (fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy). Toto

ustanovenie poskytuje ochranu pred neoprávnenými zásahmi, ktoré sú spôsobilé privodiť fyzickej osobe ujmu na právach chránených uvedenými ustanoveniami.

S poukazom na vyššie uvedené súd bol toho názoru, že Dohoda o usporiadaní vzájomných práv a povinností zo dňa 06.05.2022 je v častiach bodov iv, vi, ix, x neplatná, pretože obsahom a najmä svojim účelom zákon, jeho ciele a zmysel (ratio legis) obchádza. Tu súd poznamenáva, že strany sporu sa na realizácii a predmete „zázajdu“ dohodli ešte v roku 2020 (2 roky po uzavretí manželstva), ktorý sa však zrealizoval až tesne po rozvoze ich manželstva.

Čo sa týka testu proporcionality, princíp proporcionality je označenie pre právny princíp využívaný pri kolízii dvoch alebo viacerých chránených subjektívnych práv. Ak dôjde ku konfliktu medzi konkurujúcimi si subjektívnymi právami (k tomu dochádza najčastejšie u ľudských práv), malo by právo tento spor riešiť takým spôsobom, aby hodnotnejšie z nich bolo chránené s minimálnym obmedzením menej hodnotného.

Nepochybne dôležitým limitom zmluvnej voľnosti je aj verejný záujem, čím sa má na mysli najmä ochrana verejného poriadku, životného prostredia, kultúrnych pamiatok, verejného zdravia a pod. Konkrétnejším aspektom je aj výslovná zásada súkromného práva, akou sa rozumejú dobré mravy.

Súd mal za to, že Dohoda strán sporu vo vyššie popísaných bodoch odporuje zákonu a sloboda prejavu (ide o výsostné osobnostné právo) nemôže byť upravená ako záväzkový vzťah. Súd poznamenáva, že zmluvná pokuta je jedným zo zabezpečovacích prostriedkov záväzkov. Súd zároveň poukazuje na čl. III. Dohody o usporiadaní vzájomných práv a povinností - čo je účel a predmet dohody, a to je: dosiahnutie cieľov uvedených v bode 2. čl. II. Dohody, a to je, aby sa program Zázajdu (od 06.05.2022 do 09.05.2022) uskutočnil. Aj z obsahu čl. II. a III. Dohody súd mal za to, že Dohoda riešila prednostne „obchodno-právne“, a nie súkromno-právne vzťahy strán sporu.

Sloboda prejavu má svoje hranice a môže sa obmedziť, ale na to sú zákonom stanovené kritéria, pretože ide o dôležité ľudské právo, ktoré je nevyhnutné pre demokratickú spoločnosť. Právo na slobodu prejavu je obmedzené zákonom a súd mal za to, že Dohodou v označených ustanoveniach sa zákon obchádzal a odporoval mu, súd v tejto časti dohodu vyhodnotil ako absolútne neplatný právny úkon, a preto žalobu zamietol.

Pri skúmaní platnosti dojednania o zmluvnej pokute z hľadiska dobrých mravov je treba uvážiť predovšetkým funkcie zmluvnej pokuty a je treba vziať do úvahy celkové okolnosti úkonu, jeho pohnútky a účel, ktorý sledoval.

7. Na predmetné závery súd prvej inštancie aplikoval ust. § 39, § 41, § 51 a § 13 OZ.

8. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol včas podaným odvolaním žalobca, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, že odvolací súd žalobe žalobcu vyhovie, pričom ako odvolacie dôvody uviedol ust. § 365 písm. b), f) a h) CSP.

9. Žalobca v prvom rade namietal, že súd prvej inštancie nerešpektoval právny názor odvolacieho súdu, ktorým bol predchádzajúci rozsudok súdu prvej inštancie zrušený. K otázkam uvedeným v uznesení odvolacieho súdu sa súd buď nevyjadril vôbec, resp. sa k nim vyjadril zmätočne, čím spôsobil nepreskúmateľnosť rozsudku. Za takéto považuje žalobca tvrdenie súdu, že ak dôjde ku konfliktu medzi konkurujúcimi subjektívnymi právami, tak hodnotnejšie právo by malo byť chránené s minimálnym obmedzením menej hodnotného, čo je nesprávny záver, keďže v oblasti ľudských práv majú všetky práva rovnakú hodnotu, a preto sa pri ich kolízii používa test proporcionality. Žalobca zároveň poukázal na mechanizmus rozhodovania v rámci testu proporcionality premietnutý v náleze ÚS SR sp. zn. II. ÚS 152/08 zo dňa 15.12.2009.

10. Žalobca namietal aj záver súdu, v zmysle ktorého limitom zmluvnej voľnosti sú dobré mravy, ktorý vôbec nevysvetlil. Súd taktiež nevysvetlil svoj záver, že sloboda prejavu nemôže byť upravená ako záväzkový vzťah a neuviedol ani žiadnu relevantnú právnu argumentáciu. Rovnako podľa žalobcu súd nevysvetlil ako dospel k záveru, že body: iv, vi, ix a x zmluvy obchádzajú ustanovenia § 11 a nasl. O. z.

11. Podľa žalobcu má celé konanie súdu znaky arbitrárnosti a nezákonnosti, čo sa prejavilo v nerešpektovaní právneho názoru odvolacieho súdu. Keďže odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie nereagovalo na podstatnú časť argumentácie žalobcu a ani na názor odvolacieho súdu, došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivé súdne konanie.

12. Ďalšou odvolacou námietkou žalobcu bolo tvrdenie o nesprávnych skutkových zisteniach, ktoré nezodpovedajú vykonanému dokazovaniu. Súd prezumoval „nepravdivosť“ svedeckých výpovedí bez toho, aby sa bližšie zaoberal ich obsahom a priebehom, čím postupoval účelovo v snahe sťažiť žalobcovi jeho procesné postavenie. Myšlienkový postup súdu musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený s poukazom na rozhodujúce skutočnosti a tiež s poukazom na prijaté právne závery, v opačnom prípade trpí rozhodnutie vadou nepreskúmateľnosti.

13. Žalobca napokon namieta aj nesprávne právne posúdenie, keď súd neaplikoval príslušnú právnu normu k právnemu posúdeniu, že „Dohoda“ obchádza zákon, keďže sa týka zásahu do osobnostných práv. Súčasne súd nesprávne vyhodnotil princíp zmluvnej voľnosti a snažil sa tento princíp znegovať uplatnením § 39 O. z. z dôvodu údajného obchádzania zákona ako aj verejným záujmom, avšak ani pri týchto tvrdeniach súd neposkytol presvedčivú právnu argumentáciu. Zároveň žalobcovi nie je zrejmé, akým výkladom dospel súd k záveru, že sloboda prejavu nemôže byť upravená ako záväzkový vzťah.

14. Žalovaná na odvolanie žalobcu reagovala svojim vyjadrením zo dňa 16.06.2025, ktorým sa domáhala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

15. Žalovaná vo vyjadrení popísala okolnosti, za ktorých bola predmetná dohoda, z ktorej si žalobca nárokuje zaplatenie žalovanej sumy, uzavretá tvrdiac, že bola nútená túto dohodu uzatvoriť pre psychický nátlak žalobcu. Žalovaná poukázala, že predmetom dohody bolo aj spoluorganizovanie zájazdu vo L., súčasťou ktorého bola aj večera pre 17 osôb - účastníkov zájazdu - a to dňa 06.05.2022, pričom podmienkou rezervácie večere bolo jej uhradenie vopred vo výške 6.840,- eur. Žalobca predmetnú rezerváciu zrušil a tieto peňažné prostriedky patriace účastníkom večere si ponechal. Žalobca bol ochotný obnoviť rezerváciu len pod podmienkou opätovného zaplatenia rezervačného poplatku žalovanou a podpísania dohody. Žalovaná bola v tomto smere pri organizovaní večere odkázaná na žalobcu, a keďže išlo o reputáciu jej dobrého mena i mena spoločnosti C., M., C. a ohrozenia jej ďalšieho pôsobenia na trhu cestovného ruchu, bola nútená dohodu podpísať. Z uvedeného dôvodu, preto žalovaná považovala dohodu za absolútne neplatnú (§ 37 O. z.), na čo ale súd nereagoval a s touto námietkou sa nevyporiadal.

16. Žalovaná ďalej tvrdí, že nikdy na sociálnych sieťach nekonštatovala, že ide o skúsenosti zo spolužitia v manželstve so žalobcom a nikdy neuviedla, že by k nej mal byť násilný žalobca. Ak aj žalovaná na sociálnej sieti opísala rôzne situácie, v ktorých sa ocitla, zo žiadnych okolností nevyplýva, že hovorila o vzťahu so žalobcom. Žalovaná má za to, že žiadne ustanovenie zmluvy preto neporušila a opak v konaní nebol preukázaný. Dôkazné bremeno o tom, že žalovaná predmetnú zmluvu porušila bolo na žalobcovi, ktorý ho neuniesol.

17. V následných reakciách na vyjadrenie žalovanej žalobcu a následne ani žalovaná už v podstate zotrvali na svojich doterajších prednesoch a argumentáciách.

18. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom odvolania a súdneho spisu prejednal odvolanie žalobcu v rozsahu a z dôvodov vyplývajúcich z ust. § 379 a § 380 CSP, pričom dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdiť, nakoľko je vo výroku vecne správny.

19. Odvolací súd uvádza, že vo veci nepovažoval za potrebné nariadiť pojednávanie, nakoľko skutkové zistenia považuje za správne, čo sa samozrejme vzťahuje na skutkové zistenia, ktoré sú pre právne posúdenie veci relevantné. Navyše odvolací súd nevhliadol potrebu aplikovať na vec iné ustanovenia právnych predpisov okrem tých, ktoré už boli použité.

20. Odvolací súd v prvom rade považuje za potrebné zdôrazniť, že sa čiastočne stotožňuje s argumentáciou žalobcu uvedenou v odvolaní, keď aj podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie nereagoval na predchádzajúce rozhodnutie odvolacieho súdu dostatočným spôsobom, keď do dôsledkov nepremietol pokyny odvolacieho súdu do napadnutého rozhodnutia. Uvedené tvrdenie

sa vzťahuje na test proporcionality a na nedostatočné odôvodnenie právnych záverov súdu prvej inštancie vo vzťahu k tvrdeniu o čiastočnej neplatnosti zmluvy, z ktorej žalobca odvodzuje svoje právo. Z uvedeného dôvodu pôsobia závery súdu prvej inštancie arbitrárne až nepreskúmateľne.

21. Odvolací súd vychádzajúc z ust. § 390 písm. a) CSP už uviedol, že považuje výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie za vecne správny, a preto ako už bolo uvedené napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil, avšak k tomuto záveru dospel na základe iných úvah, ako tých, ktoré v napadnutom rozsudku vyslovil súd prvej inštancie.

22. Ako je z celého kontextu zrejmé, podstatným pre posúdenie dôvodnosti podanej žaloby je vyhodnotenie čl. III. ods. 1. písm. (iv) a písm. (vi) zmluvy uzavretej medzi účastníkmi dňa 06.05.2022.

23. Tak ako už z uznesenia odvolacieho súdu č. k. 26Co/26/2024 - 217 zo dňa 13.06.2024 vyplýva, úlohou súdu prvej inštancie bolo posúdiť primeranosť a vyváženosť predmetnej zmluvy - hlavne dotknutého čl. III. vo vzťahu k úprave vzájomných práv a povinností, aby predmetnú zmluvu posúdil s princípmi zmluvnej slobody a voľnosti vstupovať do záväzkových vzťahov aj s takým obsahom, ktorým slobodne zmluvná strana na seba prijíma záväzok znamenajúci pre ňu obmedzenie jej základných práv (aj s poukazom na nález ÚS SR sp. zn. III. ÚS 101/2020 zo dňa 12.11.2020). Uvedené posúdenie prípadnej kolízie základných práv sa v súdnej praxi vykonáva testom proporcionality.

24. Z cit. ustanovení zmluvy vyplýva žalovanej povinnosť zaplatiť zmluvnú pokutu v prípade, ak poruší okrem iných aj svoju povinnosť vyplývajúcu z čl. III. ods. 1. písm. (iii) a (iv) zmluvy, t. j. že žalovaná nebude iniciovať priamo alebo nepriamo informácie v masovokomunikačných prostriedkoch a na sociálnych sieťach akýmkoľvek spôsobom súvisiace so žalobcom, resp. že nebude iniciovať a nevedie priamo alebo nepriamo zverejnenie informácie v masovokomunikačných prostriedkoch a na sociálnych sieťach akýmkoľvek spôsobom súvisiace so spoložitím, manželstvom, rozvodom so žalobcom s výnimkou zverejnenia uskutočneného žalovanou vo februári 2022, a ani takéto zverejnenia nebude iniciovať a viesť.

25. Z obsahu citovaných ustanovení vyplýva, že na základe zmluvy medzi účastníkmi došlo k obmedzeniu slobody slova (prejavu) u oboch účastníkov zmluvy za účelom ochrany práva na súkromie, resp. ochrany osobnosti taktiež u oboch účastníkov.

26. Sloboda prejavu na jednej strane a osobnostné práva vrátane ústavného práva na súkromie na strane druhej predstavujú základné práva fyzických osôb v demokratickej spoločnosti.

Testom proporcionality sa posudzuje, ktoré právo má v okolnostiach konkrétneho prípadu väčšiu váhu a teda prednosť. Vzhľadom na princíp spravodlivej rovnováhy sa prednosť bez ďalšieho nepriznáva ani jednému z týchto práv.

27. V prejednávanej veci je zrejmé, že došlo nepochybne k obmedzeniu slobody prejavu (v danom prípade žalovanej), na zákonom podklade, ktorý tvorili ust. § 11 a nasl. O. z., pričom zároveň išlo o obmedzenie, ktoré sledovalo ochranu práva na súkromie, resp. práva na ochranu osobnosti žalobcu, čo nepochybne možno považovať za legitímny cieľ. Za týchto okolností je kľúčové posúdiť, či bol zásah do slobody prejavu (v danom prípade žalovanej) primeraný, t. j. či zodpovedal zásade proporcionality.

28. Vychádzajúc z porovnateľných prípadov, kedy bol test proporcionality vykonávaný pri kolízii základných práv tak, ako v tomto konaní, pri posudzovaní proporcionality je potrebné odpovedať na základné otázky kto, o kom, čo, kde, kedy a ako (nálež II. ÚS 184/2015 zo dňa 11.11.2015).

Pri hodnotení osoby, ktorá zásah do práva na ochranu osobnosti vykonala, súd uvádza, že v danom prípade nejde o osobu s privilegovaným postavením v zmysle judikatúry ESLP, t. j. nejde o novinára, resp. masmédiu, ktorý informujú o veciach verejného záujmu, ale ide o súkromnú osobu informujúcu svojich sledovateľov na sociálnych sieťach o svojich osobných veciach zasahujúcich aj do obdobia manželstva so žalobcom. Vzhľadom na uvedené, preto žalovaná z hľadiska šíriteľa informácii nepožíva zvýšenú ochranu.

Uvedené sa vzťahuje aj na žalobcu, ktorý je tiež súkromnou osobou (nie verejným činiteľom), ale ako z vykonaného dokazovania vyplynulo, nejde o verejne neznámeho jednotlivca, a preto za použitia línie Ústavného súdu od verejne neznámych jednotlivcov až po politikov, možno žalobcu z hľadiska intenzity ochrany osobnosti zaradiť bližšie k verejne neznámych osobám ako k politikom, čím by mal disponovať vyššou mierou ochrany osobnosti. Pri vyhodnocovaní obsahu prejavu žalovanej je potrebné uviesť, že táto prezentovala na sociálnej sieti (prevažne Instagram) o spolužití a manželstve sporových strán. Je možno čiastočne súhlasiť, že žalovaná pri týchto informáciách netvrdila, že ide o žalobcu, ale z kontextu bolo možné dospieť k záveru, že sa žalobcu týkajú. Uvedené tvrdenie sa ale vzťahuje predovšetkým na príbuzných, známych a prípadne sledovateľov žalovanej na sociálnych sieťach aj so zdôraznením ako už bolo uvedené vyššie, v načrtnutej línii boli obe sporové strany zaradené bližšie k neverejne neznámych ľuďom ako k politikom, čím síce požívajú vyššiu mieru ochrany osobnosti, avšak ide o informácie nie s celospoločenským dopadom, ale s dopadom na užší okruh ľudí, ktorí sporové strany poznajú alebo sledujú na sociálnych sieťach, čo podľa názoru odvolacieho súdu znižuje intenzitu zásahu do práva na ochranu súkromia, nakoľko vo všeobecnosti platí, že čím hromadnejšie sa informácia distribuuje, tým je vyššia ochrana osobnostných práv.

Pri vyhodnocovaní kedy boli informácie zo strany žalovanej zverejňované na sociálnych sieťach, je potrebné uviesť, že sa tak stalo predovšetkým po rozvode sporových strán, keď ešte emócie oboch sporových strán mohli byť intenzívnejšie, aj keď v spise sa nachádza správa zverejnená žalovanou v čase 25.08.2017 (č.l. 64), ktorou sa vyjadruje k násiliu na ženách v čase, ktorý predchádza manželstvu sporových strán, a teda s najväčšou pravdepodobnosťou nejde o informáciu, ktorá sa týka žalobcu.

Ďalej je potrebné zdôrazniť, že v informáciách žalovanej zverejnených na sociálnej sieti (v čase po rozvode manželstva, ale aj pred uzavretím manželstva) poukazovala na psychické ako aj fyzické týranie žien, a to v čase formovania celosvetového hnutia Me Too (od roku 2017), kedy boli ženy vyzvané, aby poukazovali na násilie vykonávané na ženách, a aby o tom informovali na sociálnych sieťach, čo malo za následok zintenzívnenie podpory žien a ženských práv vo svete. Z obsahu zverejnených informácií žalovanou na sociálnej sieti je možné prijať záver, že časť z nich je formulovaná ako fakt, ktorých overenie, ale nebolo predmetom vykonaného dokazovania a časť z nich bola vo forme hodnotiaceho úsudku, ktorý nemôže byť predmetom vykonaného dokazovania, ale mal by vychádzať z dostatočného faktického základu.

29. Popri už uvedených kritériách hodnotenia kolízie základných práv (test proporcionality v užšom zmysle) sa v rámci testu vyhodnocuje aj test vhodnosti a test nevyhnutnosti.

Pri teste vhodnosti ide o odpoveď na otázku, či inštitút obmedzujúci určité základné právo umožňuje dosiahnuť sledovaný cieľ, ktorým je ochrana iného základného práva. V tomto smere je potrebné uviesť, že v zmluve vyjadrený zákaz zverejňovania informácií z manželstva sporových strán samozrejme zabezpečuje ochranu práva na súkromie a v konečnom dôsledku aj práva na ochranu osobnosti. V rámci testu nevyhnutnosti je však potrebné uviesť, že právo na ochranu osobnosti a súkromia garantuje aj priamo ust. § 11 a nasl. O. z., pričom v ust. § 13 O. z. sú dokonca uvedené konkrétne právne prostriedky ochrany osobnosti od upustenia od zásahov až po náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

30. Vychádzajúc z vyššie uvedeného je potrebné prijať záver, že aj Ústavou garantovaná sloboda prejavu sa môže určitým spôsobom a v určitých hraniciach zmluvne obmedziť, avšak takéto obmedzenie nesmie byť neprimerané alebo v rozpore s dobrými mravmi, prípadne, aby bolo jasne a zrozumiteľne vyjadrené, a aby bolo adekvátne právu na ochranu, ktorého k obmedzením slobody prejavu došlo.

31. Po vyhodnotení jednotlivých kritérií dospel odvolací súd k záveru, že spôsob, akým došlo v zmluve uzavretej medzi účastníkmi k obmedzeniu slobody prejavu na úkor práva na ochranu osobnosti a súkromia, je neadekvátny a neproporcionálny v prospech práva na ochranu osobnosti na úkor práva na slobodu prejavu.

32. Už len samotné konštatovanie, že ustanovenia O. z. umožňujú dostatočným a účinným spôsobom domôcť sa ochrany osobnosti (§ 11 a nasl. O. z.), a to aj bez obmedzenia slobody prejavu naznačuje, že zmluvne možno slobodu prejavu upraviť len v obmedzenom rozsahu za presne definovaných a určitých podmienok a na dobu nevyhnutnú k naplneniu účelu obmedzenia slobody prejavu.

33. Tak ako ÚS SR vo svojom náleze sp. zn. II. ÚS 184/2015 zo dňa 11.11.2015 uvádza: „Limity klauzuly v čl. 26 ods. 4 Ústavy a čl. 10 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd explicitne uvádzajú dôvody obmedzenia slobody prejavu, pričom ide o obmedzenia, ktoré musia zodpovedať vždy demokratickému charakteru spoločnosti. Dôvodom takéhoto obmedzenia môže byť aj ochrana práv a slobôd iných, teda okrem iného aj záruky vyplývajúce zo základného práva na ochranu osobnosti v rozsahu garantovanom v čl. 19 ústavy a konkretizovanom najmä v § 11 a nasl. O. z., ktoré chránia súkromné osoby pred neoprávnenými zásahmi zo strany iných súkromných osôb alebo štátu. Vychádzajúc zo záväznosti ústavy pre všetky orgány verejnej moci, všeobecné súdy nevynímajúc, Ústavný súd konštatuje, že pri rozhodovaní sporov vo veciach ochrany osobnosti musí byť vždy zohľadnená ochrana slobody prejavu, a to minimálne v rozsahu jej ústavných záruk. Uvedené ustanovenia O. z. teda nemožno aplikovať izolovane, ale je nutné ich vykladať a aplikovať v súlade s ústavou. Nutnosť zohľadniť slobodu prejavu, samozrejme neznamená rezignáciu na ochranu osobnosti. Znamená to však, že v niektorých prípadoch musí byť uprednostnená sloboda prejavu, aj keď daný prejav môže mať isté nedostatky z hľadiska klasickej zákonnej ochrany osobnosti.“

34. Vychádzajúc z uvedených kritérií, teda odvolací súd posúdil predmetné ustanovenia zmluvy týkajúce sa úpravy - obmedzenia slobody prejavu na úkor ochrany osobnosti za neprímerané, neproporcionálne vo vzťahu k účelu za akým bola sloboda prejavu obmedzená.

Odvolací súd pri tomto konštatovaní pritom striktné vychádza zo znenia ust. čl. III. ods. 1. písm. (iv) a (vi), z ktorého vyplýva, že za účelom ochrany súkromia a osobnosti žalobcu žalovaná nesmie zverejňovať v masovokomunikačných prostriedkoch a na sociálnych sieťach informácie akýmkoľvek spôsobom súvisiace so spolužitím, manželstvom a rozvodom žalovanej so žalobcom. Takáto formulácia je neurčitá, keďže nešpecifikuje aký druh informácií sa zo strany žalovanej na sociálnych sieťach nemá zverejňovať, čo by pripúšťalo výklad, že žalovaná nesmie zverejňovať nielen negatívne informácie so spolužitia so žalobcom, ale ani žiadne pozitívne informácie, o ktoré by sa chcela so svojimi sledovateľmi podeliť. Navyše predmetné ustanovenie časovo nevymedzuje, počas akého obdobia toto obmedzenie slobody prejavu má platiť. Odvolací súd by si vedel predstaviť určitú úpravu smerujúcu k obmedzeniu slobody prejavu na určitú dobu po rozvode manželstva, pokiaľ sú ešte emócie po rozvode intenzívnejšie. Zmluvná úprava vyjadrená v čl. III. zmluvy však zakazuje absolútne, teda až do konca života zverejňovať akékoľvek informácie na sociálnych sieťach, týkajúce sa spolužitia so žalobcom. Technicky by žalobca mohol žalovanú žalovať o zaplatenie zmluvnej pokuty aj po uplynutí dlhého časového obdobia po rozvode (napr. 15-20 rokov), a to aj za zverejnenie informácie na sociálnej sieti, v ktorej by sa žalovaná zdôverila o nejakej pozitívnej časti spolužitia so žalobcom.

Takáto úprava bez špecifikácie informácií a časovej pôsobnosti, je vo vzťahu k právu na ochranu súkromia a osobnosti zjavne neprímeraná a podľa názoru súdu v rozpore s dobrými mravmi, a preto odvolací súd vychádzajúc z ust. § 3 ods. 1 O. z. takejto úprave neposkytol právnu ochranu, keď konštatuje, že zásada dobrých mravov má dopad aj na zmluvné vzťahy účastníkov. Zmyslom ust. § 3 ods. 1 O. z. je totiž zamedziť výkonu práva, ktoré síce môže zodpovedať zákonu, avšak odporuje dobrým mravom. Následkom výkonu práva a povinnosti v rozpore s dobrými mravmi je neposkytnutie ochrany práva.

35. V danom prípade je podľa názoru odvolacieho súdu bez právneho významu, že predmetné ustanovenie bolo v zmluve implementované na ochranu oboch účastníkov konania, rozhodujúce je ak sa jeden z účastníkov rozhodne predmetné právo uplatniť - vykonať.

36. Záverom je potrebné zo strany súdu uviesť, že pokiaľ by sa cítil byť žalobca dotknutý nepravdivými alebo zavádzajúcimi informáciami zo strany žalovanej, jeho právo na súdnu ochranu nie je týmto rozhodnutím dotknuté, nakoľko, tak ako to už uviedol aj súd prvej inštancie, právnu ochranu mu poskytuje ust. § 11 a nasl. O. z.

37. Uvedené dôvody viedli odvolací súd k záveru, že rozsudok je potrebné ako vo výroku vecne správny potvrdiť, avšak z iných dôvodov ako rozhodol súd prvej inštancie.

38. Vychádzajúc z výroku rozhodnutia odvolacieho súdu je zrejmé, že žalovaná bola v konaní pred odvolacím súdom úspešná, preto jej súd priznal voči žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

39. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 - 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť byť zastúpený advokátom neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, ak je dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.